

Beëindiging n.a.v. informatie ex-werkgever

De procedure en onderwerp van het beroep

Bij brief van 18 februari 2000 (hierna de Beschikking) heeft het DSI de registratie van Appellant beëindigd. Daartegen heeft Appellant bij brief van 2 maart 2000 pro forma beroep ingesteld bij deze Commissie. De gronden van het beroep zijn aangevuld en nader aangevoerd bij brieven van Appellants raadsman Mr A.V. Paardekooper d.d. 7 en 13 juli 2000, met producties. Het DSI heeft een verweerschrift met producties ingediend d.d. 1 augustus 2000. Partijen zijn vervolgens opgeroepen voor de mondelinge behandeling van 22 september 2000.

Op 19 september heeft Appellants raadsman een brief aan de Commissie gezonden met een groot aantal bijlagen. De voorzitter van de Commissie heeft geweigerd de stukken d.d. 19 september in behandeling te nemen omdat Appellant de Commissie en het DSI aldus onvoldoende tijd heeft gelaten om van die stukken deugdelijk kennis te nemen.

Op de zitting van 22 september 2000 zijn verschenen: Appellant in persoon vergezeld van zijn raadsman en namens het DSI: Mr F.B. Demenint, mevrouw Mr N. de Haas en gemachtigde Mr S.L.M. Follender Grossfeld.

Ter zitting hebben de raadslieden van partijen gepleit aan de hand van pleitnota's die aan het dossier zijn toegevoegd. Ook Appellant zelf is aan het woord geweest. Verder heeft Appellant getuige X laten horen als getuige en heeft het DSI getuige Y laten horen als getuige.

De gronden van het beroep

Appellant heeft zijn beroep kort samengevat gegrond op de volgende stellingen:

- Het DSI heeft zijn registratie beëindigd naar aanleiding van informatie die zij van de ex-werkgever had gekregen. Appellant was daar geschorst omdat hij elders privétransacties in effecten had gedaan. Dat was echter niet verboden. In het bedrijf van de werkgever gold geen Regeling Privétransacties, waarmee die werkgever overigens de regels overtrad.
- De AEX heeft geweigerd, Appellant toe te laten als beurshandelaar, zulks ten onrechte.
- De STE heeft geen bezwaren tegen Appellant.
- De motivering van de Beschikking was ondeugdelijk in zoverre deze mede inhield dat geen positieve werkgeversverklaring werd verwacht van de ex-werkgever. Het DSI heeft Appellant niet eens verzocht om zo'n verklaring.
- Appellant tast in het duister over de redenen waarom AEX en DSI en wellicht ook de ex-werkgever hem weren.
- Appellant voldoet aan alle algemene vereisten voor registratie bij het DSI. Appellant verzoekt om de beëindiging van de registratie te redresseren, met veroordeling van het DSI in de kosten.

Het Verweer

Het DSI voert in het verweerschrift een aantal feiten aan over de gebeurtenissen voorafgaande aan de Beschikking, en kort samengevat voert zij het verweer dat Appellant niet voldoet aan een van de belangrijkste voorwaarden voor registratie, te weten een positieve verklaring van de exwerkgever. De ex-werkgever heeft op 13 januari 2000 schriftelijk aan het DSI meegedeeld dat zij de eerdere positieve verklaring ten aanzien van de integriteit, deskundigheid en vakbekwaamheid van Appellant intrekt. Ook zelfstandig is het DSI op basis van het aan haar gebleken feitencomplex van mening dat Appellant niet voldoet aan de eisen van integriteit en deskundigheid.

Bij de mondelinge behandeling is in bovenvermelde juridische standpunten geen relevante wijziging gekomen.

De zitting

Mr Paardekooper en Mr Follender Grossfeld pleiten aan de hand van pleitnotities die aan het dossier worden toegevoegd. Buiten de teksten van de pleitnota's plaatsen Mr Paardekooper en/of de heer Appellant en Mr Follender Grossfeld de volgende opmerkingen (alles zakelijk samengevat, en voorzover relevant).

Mr Paardekooper:

-Waarom doet de directeur van de ex-werkgever dit alles? Appellant kan maar één verklaring bedenken: De directeur van de ex-werkgever zit zelf fout en wil de aandacht afleiden.

- Er is bij de ex-werkgever absoluut geen reglement, ik heb er driemaal om gevraagd en niet gekregen. Als je kijkt naar die notulen van die commissarissenvergadering (productie 7 bij verweerschrift Follender Grossfeld) zie je staan dat er misbruik voorwetenschap was. Dat betwist ik ten zeerste.

- Ik betwist dat de ex-werkgever tegenpartij was van de privé-affaires van Appellant.

- De Ring Rosa-affaire geschiedde op advies en initiatief van de Bank x. Bank x had Appellant gevraagd om even voor haar bij de notaris een akte te tekenen. Appellant kocht 20.000 Ring Rosa en mocht er 1.500 houden.

- De privétransacties van Appellant gebeurden soms in de vrije hand en soms op eigen initiatief van Appellant.

- Appellant betaalde geen beheerfee aan Bank x/Getuige 2, alleen transactiekosten.

- Ik betwist dat alle winst bij Appellant werd geplaatst en verlies bij andere klanten van Bank x.

- Wij voeren geen procedure tegen de Bank x maar ik heb daar wel een paar indringende verzoeken neergelegd.

- Appellant erkent de debetstand van 1,4 miljoen bij de Bank x.

- Appellant erkent dat hij nooit de nota's en dagafschriften aan zijn werkgever heeft gegeven, maar alleen een transactieoverzicht.

- Appellant heeft verder geen schulden. Op D. heeft hij nog een grotere tegenvordering zodat wij per saldo geld van D. moeten hebben. Die schuld van een paar ton aan de werkgever heeft te maken met de aandelen die Appellant heeft in het bedrijf van de werkgever. De aandelen zijn verpand en zijn meer waard dus per saldo is er geen schuld.

Mr Follender Grossfeld:

- Appellant heeft geen bankafschriften en ook geen effectennota's overgelegd aan de Geschillencommissie DSI, noch aan het DSI zelf. Ook niet aan de ex-werkgever.
- Appellant is misschien ook wel bij zijn voormalige werkgever D. geschorst of ontslagen maar daar heb ik geen gegevens over.
- Appellant had zelf de wetgeving ook moeten/kunnen kennen.
- Geregistreerden moeten zelf alles melden, DSI kan niet 8000 man achter de broek zitten.
- Hoe kan in vredesnaam een professionele handelaar met dit soort constructies van Getuige 2 meedoen om marginverplichtingen te ontduiken.

Mr Paardekooper brengt voor Getuige 2.

De Secretaris zegt dat getuigen voor deze Commissie niet onder ede worden geplaatst en dat er geen bandopname-apparatuur is. De vragen aan de getuigen en de verklaringen van de getuigen dienen kort en zakelijk te zijn en rechtstreeks relevant voor het geschil wat voor deze Commissie thans aanhangig is.

Getuige 2:

Ik werkte toen bij Bank X. Ik was de contactman van Appellant. Ik had een volmacht gekregen van Appellant om ook op eigen initiatief orders voor hem te kunnen doen. Dat was ergens in '97, '98 of '99. Ja, die volmacht is ook gearchiveerd bij de Bank x.

Over die Ring Rosa-affaire kan ik het volgende zeggen. Appellant heeft inderdaad voor de bank 20.000 stukken gekocht. 18.500 hebben wij doorgeboekt en verdeeld over andere klanten. Het is niet eens mogelijk voor mij om winst toe te delen aan de één en verlies aan de ander. Ook niet als het vrije hand klanten zijn. Alle gegevens van de specifieke klant en het depot waar het over gaat komen meteen in het geautomatiseerd systeem terecht. Collect orders ken ik niet. Elke order was voor één klant. Een relatie van mij kwam aan met de tip die leidde tot de Ring Rosa-affaire. Gekocht is dacht ik op 26 gulden. De affaire leidde niet direct tot winst voor onze klanten want toen enige tijd later de notering aan de beurs kwam, was de introductiekoers dacht ik, 20 gulden. Uiteindelijk werd het wel een goede zaak voor de klanten.

Ongeveer 50% van alle transacties die wij voor Appellant hadden uitgevoerd hebben wij op eigen initiatief gedaan onder de volmacht. Voor de andere helft hadden wij steeds orders gekregen van Appellant. Ik ben weg bij Bank x. Wij hadden verschil van inzicht. Dat had niet te maken met deze affaires

van Appellant.

Mr Follender Grossfeld brengt voor getuige 1, directeur van de ex-werkgever. Deze verklaart als volgt.

Getuige 1:

De STE belde ons en vroeg ons of wij wisten van de privétransacties van Appellant. Daarop zei ik: nee. Toen wij Appellant daarop aanspraken, kregen wij van hem eerst alleen de nota's over '99. Wij hebben nooit de nota's gekregen over een groot deel van '98, alleen een summier transactieoverzicht, misschien opgemaakt door de Bank X. Het is juist dat onze medewerkers maar beperkt privétransacties mochten doen. Ze moesten in elk geval alles melden. Andere marketmakers deden dat wel, die gaven dan meteen de nota van de affaire en die registreerden en archiveerden wij. Appellant meldde niets. Iets minder dan de helft van onze marketmakers deed wel eens wat privé. Ik weet natuurlijk niet of zij mij alles laten zien. Op uw vraag of dat zomaar mocht, dat een van mijn marketmakers privé zulke grote transacties deed zeg ik: nee. Het kwam trouwens niet eens in mij op dat iemand zoiets zou kunnen doen; dat een van onze medewerkers onze infrastructuur met koersinformatie, schermen enz. voor privédoeleinden zou misbruiken.

Rond 10 januari, toen dit speelde, was bij ons absoluut niet bekend dat hij intussen al begin februari ergens anders zou beginnen te werken. Daar was nooit sprake van geweest. Appellant heeft mij ook nooit verteld dat hij een debetstand van 1,4 miljoen had. Op uw vraag of de Ring Rosa affaire een normale zaak is voor een professionele handelaar antwoord ik: ik zou zoiets zelf nooit doen.

Op vragen van Mr Paardekooper antwoord ik dat wij tussen '97 en '99 geen reglement voor privétransacties hanteerden. Wij hadden wel iemand die als compliance officer fungeerde. Dat was de heer D. Iedereen leverde bij hem zijn eventuele nota's in. De heer D. was niet bij de AEX aangemeld als compliance officer. U vraag of mij iets is gebleken van misbruik voorwetenschap bij de privétransacties van Appellant. Ik vind dat nogal duidelijk. 100% van de intraday transacties en futures werden namelijk met winst afgesloten en dat is totaal onmogelijk. De helft vind ik normaal, 70% vind ik al buitengewoon. Hoe hij het heeft gedaan, weet ik niet. Nou, misschien was het geen 100 maar 99% met winst. Nee, in zijn eigenlijke werk als marketmaker bij ons bedrijf deed hij het bepaald niet zo goed.

Verder is door Appellant nog verklaard:

Ik stond op de AEX als marketmaker in de index en in ING, niet in Ring Rosa. Als ik met die futures op winst stond aan het eind van de dag dan nam ik die winst en sloot ik de positie. Maar bij verlies liet ik hem doorlopen. Dan is het niet zo gek dat de intraday transacties winst opleveren. De reden dat ik uiteindelijk, totaal bezien, toch van winst in verlies terechtkwam was tweërlei. Ik had een keer voor 8 à 9 ton puts gekocht op de index. Bij Bank

X zouden ze er nog futures voor mij bijkopen maar dat is niet gebeurd. Toen had ik in een keer een heel groot verlies. De tweede reden was dat de Bank X op een goed moment de regels aanscherpte voor margin en toen moesten er posities van klanten en ook van mij gedwongen worden geliquideerd. Getuige 2 had een constructie bedacht waardoor ik geen margin hoefde te storten. Ik stortte dus nul gulden.

Ik heb niet gehandeld met voorkennis.

Slotwoord Mr Follender Grossfeld:

Die grote schuld ad 1,4 miljoen had hij moeten melden. Margin is voor futureshandel wezenlijk. Hij had niet mogen meewerken aan een constructie om daarmee de hand te lichten.

De beoordeling van het geschil

In deze procedure zijn beide partijen diep ingegaan op de gebeurtenissen in januari 2000 en op de geschillen die Appellant daarover heeft en/of heeft gehad met vooral zijn voormalige werkgever, de AEX, het DSI en wellicht de Bank X. Deze Commissie kan geen ander geschil behandelen dan dat tussen Appellant enerzijds en het DSI anderzijds hetwelk direct betrekking heeft op de vraag of het DSI onder de omstandigheden van het geval de registratie van Appellant heeft kunnen en mogen beëindigen.

Met Appellant is de Commissie van mening dat de Beschikking gebrekkig is gemotiveerd in zoverre erin stond dat geen positieve werkgeversverklaring werd verwacht. Op 13 januari 2000 had De ex-werkgever immers al geschreven aan het DSI in bewoordingen die niet anders kunnen worden opgevat dan dat De ex-werkgeveer een positieve verklaring weigerde en in de Beschikking had dat vermeld kunnen worden. De schoonheidsfout leidt niet tot vernietiging van de Beschikking. De Commissie verduidelijkt de motivering als zojuist aangegeven. Appellant is door het motiveringsgebrek niet of nauwelijks in zijn belangen geschaad. Het kan bij hem nooit aan twijfel onderhevig zijn geweest welke de bezwaren waren die de ex-werkgever en het DSI tegen hem hadden. Daarop heeft Appellant zich dan ook terecht geconcentreerd in deze beroepsprocedure.

Het lijkt er inderdaad op dat Appellant enkele maanden lang door de diverse instanties van het kastje naar de muur gestuurd is, althans het is begrijpelijk dat hij het gevoel had dat DSI, AEX, STE, De ex-werkgever en Bank X zich allemaal achter elkaar verschuilden, maar dat is niet direct van belang voor de uitkomst van deze specifieke procedure tussen deze twee partijen.

Uit de overgelegde stukken - schrifturen en producties - en de afgelegde verklaringen ter zitting, voorzover erkend of niet danwel onvoldoende gemotiveerd en gedocumenteerd betwist, zijn onderstaande feiten voor de Commissie komen vast te staan en dat is voldoende grondslag om te komen tot een beslissing in het beroep.

Appellant stelt bij herhaling dat de ex-werkgever privétransacties nooit heeft verboden noch aan een reglement heeft gebonden. Het is niet komen vast te staan of in het bedrijf van de ex-werkgever mondelinge instructies golden over privétransacties. Wel heeft de ex-werkgever gesteld - mede bij monde van getuige 2, de directeur van de ex-werkgever ter zitting - dat sommige collega's van Appellant ook wel eens privétransacties deden, en die dan wel meldden aan de werkgever. Intussen staat wel vast dat de ex-werkgever niet een daartoe door de STE en AEX voorgeschreven reglement had ingevoerd maar Appellant kan zich daarachter niet verschuilen. Appellant heeft jaren op de AEX gehandeld als beroepseffectenhandelaar. Van hem mocht worden verwacht dat hij ook zelfstandig tenminste enige basiskennis had van de weten regelgeving op gebied van de effectenhandel. De Commissie mag ervan uitgaan dat Appellant zelf nooit heeft geïnformeerd bij zijn werkgever hoe het zat met privétransacties. Sterker nog, Appellant heeft zijn privétransacties voor zijn werkgever verborgen gehouden. Althans hij heeft daarbij zó geopereerd dat de kans dat ze voor de werkgever verborgen zouden blijven, maximaal was. De werkgever is er achtergekomen doordat de STE de zaak op het spoor was gekomen en de werkgever op de activiteiten van Appellant had gewezen. Appellant handelde voor zijn werkgever op de beurs in opties en futures, maar deed dat heimelijk ook voor eigen privérekening via een afgelegen, klein plaatselijk bankkantoor. Hij zei dat niet tegen de werkgever en vroeg niet of dat mocht. De privéhandel die Appellant deed betrof bovendien veelal juist opties en futures op de AEX-index, dat wil zeggen dezelfde fondsen waarin hij beurshandel behoorde te bedrijven en ook bedreef.

Tenslotte staat vast dat de privéhandeltjes van Appellant een buitensporig grote omvang hadden zowel qua aantal transacties als qua financieel belang. Hij heeft in 1998 vrijwel dagelijks gehandeld met een omzet van circa NLG 700 miljoen. Vaak bedreef hij daghandel. Tussen april en oktober 1998 werden honderden transacties intraday of binnen twee dagen afgewikkeld. In een ongebruikelijk, en volgens de directeur van de ex-werkgever zelfs onmogelijk groot aantal gevallen maakte Appellant daarbij winst. Dit komt ook de Commissie uit eigen etenschap voor als hoogst verdacht. Aangezien hij privé vaak handelde in dezelfde fondsen als waarvoor hij beroepshalve op de beurs was aangesteld, nam hij daarmee willens en wetens het geenszins denkbeeldige risico dat hij privé als tegenpartij optrad van zichzelf als marketmaker althans van zijn werkgever als marketmaker.

Hoewel de Commissie tot dat oordeel niet geroepen is, komt het haar voor dat Appellant met dit alles aanmerkelijk jegens zijn werkgever tekort is geschoten. Ook bezien in relatie tot zijn vermogens- en inkomenspositie die volgens zijn eigen zeggen minimaal zijn, gingen deze handelsactiviteiten van Appellant elk normaal en prudent kader te buiten. Hetzelfde geldt voor de debetstand ad NLG 1.4 miljoen bij de lokale Bank X waarmee Appellant als gevolg van een en ander uiteindelijk is blijven zitten. Appellant kan in redelijkheid niet hebben gedacht dat wat hij deed, door de beugel kon.

Het door hem in eerste instantie gevoerde verweer, als zouden de absurde aantallen privétransacties buiten zijn medeweten zijn bedacht en uitgevoerd

door een lasthebber van hem die optrad als een soort vermogensbeheerder, wordt verworpen. Allereerst is ongeloofwaardig dat een professionele handelaar aan een derde daartoe de macht uit handen zou geven. Appellant heeft deze stelling ook niet bewezen. De zogenaamde volmacht of beheerovereenkomst is ten processe niet geproduceerd en de door hem voorgebrachte Getuige 2 heeft de stelling gedeeltelijk ontkracht door te verklaren dat Appellant voor ongeveer de helft van de transacties specifieke opdrachten had gegeven. Verder heeft Appellant in elk geval steeds de effectennota's en dagafschriften ontvangen zodat hij precies van alles op de hoogte was of kon zijn.

De handelwijze van Appellant was niet alleen in strijd met het stelsel van reglementering van de effectenhandel ter beurse maar ook met eisen van goed werknemerschap en eisen van moraal en fatsoen. Als hij dat beseftte dan voldeed hij kennelijk niet aan elementaire eisen van integriteit. Als hij het niet beseftte dan was hij kennelijk ondeskundig. Het beroep moet worden afgewezen. De nevenvordering tot veroordeling van het DSI in de kosten behoeft verder geen bespreking.

De Beslissing

Het Geschillencommissie DSI verwerpt het beroep.

Deze beslissing is tot stand gekomen met inachtneming van het Reglement voor de Geschillencommissie DSI en is gewezen door Mr C.J.B. Ebeling (voorzitter), F. Demmenie, M.W. Scholten (leden van de Commissie) en Mr M.L. Laumen (secretaris), en getekend op _____ 2000.